

forstaae og maatte ansee det for consequent, om man vilde binde Finantsministeren til bestemte Betingelser med Hensyn til Udgivelsen af Pengene, kan jeg aldeles ikke forstaae dette Forslag. Jeg finder, at det er noget af det Absurdteste af Alt, at bevilge Indtægter, og deriblandt meget store Skatter, for at faae en Reseruefond. Det maa fremhæves, at har Finantsministeren ikke Lov til at bruge Pengene, saa kan han ikke tage dem; at han tager dem og lægger dem i en særlig Skuffe, giver dog ingen Betyggelse for, hvad de Herrer ville. Medens jeg som sagt kunde forstaae, at man efter de Herrer's Anskuelse kan ville knytte Betingelser til Bevillingen eller nægte den, er det efter min Forstand — den er maaskee for dansk, men i al Fald ikke latinsk — aldeles usforstaaeligt, at man kan bevilge Indtægter til at lægge ind i en Reseruefond.

Tscherning: Det ærebe Medlem har forsaavidt Ret, at naar vi vilde have gaaet den correcteste Vej, skulde vi have nebsat Skatterne og have sagt, at da Kongeriget ikke behøver saa Meget til sine Formaal, skal der opkræves saa meget mindre Skat. Det ærebe Medlem kan være vis paa, at jeg nøie overveier den Slags Ting, det er jo Noget, der ligger saa simpelt for. Men jeg har ikke villet gaae denne Vej af to Grunde, for det Første, fordi jeg var overbevist om, at deri vilde jeg ikke faae Medhold, da dette Skridt ikke vilde blive rettelig forstaaet — det er altid farligt for et enkelt Nav at unblade at opkræve Skatter, der ikke kunne undværes i Fremtiden —, og for det Andet, fordi det ved Sagens tredie Behandling er vanstelig at komme til at underhandle om et Foretagende af denne Art. Man maa vel lægge Mærke til, at dette Forslag er en, om man vil, mildere eller, om man vil, strengere Maade til at komme tilbage til, hvad der ved anden Behandling dog ikke blev forlasket med noget stort Fleertal. Det er strengere, hvis Ministeren erkjender, som jeg troer, han burde, at han ikke har Ret til at tage Noget af Kongerigets Midler uden en Bevilling fra Kongerigets Side; det er noget mildere, hvis han vedbliver at troe, at han har denne Ret. Før jeg forfølger dette Spørgsmaal videre, skal jeg

gjøre en Afregning med det Ord „absurd.“ Det ærebe Medlem, som talte derom (Udler), fandt dette Ord saa godt, at han tilsidst selv benyttede det, men iøvrigt maa man lægge Mærke til, at Ordet vel fra Begyndelsen af er kommet ind i denne Forhandling igjennem det ærebe Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), men ikke som hans Udtryk. Han sagde, at det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) sidst kaldte vor Tilstand absurd, og denne absurde Tilstand vilde vi see at komme ud af. Saaledes hænger det sammen med dette Ords Benyttelse her. Altsaa det Absurde, som her er omtalt, er ikke blevet benyttet af os, af mig slet ikke, men heller ikke af det ærebe Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds. Han har derimod taget det, som det var givet af en Anden, der havde sagt, at vor hele Tilstand er absurd, og, om jeg huster ret, at vi derfor maatte finde os i nye Absurditeter for at komme ud af denne Tilstand. Nu er det efter min Mening meget bedre at komme ud af det Absurde ved at komme ind paa det Simple og Fornuftige, og derpaa er det, jeg gaaer løs. Hvad der er min Bestræbelse, er, at faae betegnet, hvad der er simpelt, ligefremt og fornuftigt, og holde mig ved Torden, holde mig ved den virkelige Tilstand, som det er raadet mig, og i den virkelige Tilstand ligger netop dette, at det er Rigsdagen, som er eneberettiget til at have med alle Indtægter og Udgifter at gjøre, som hidrøre fra Kongerigets Indtægtskilder, eller gaae til Formaal, som vedrøre Kongeriget alene. Dette er simpelt og klart. Hvor man saa vil gjøre af dette Factum, denne Kjendsgjerning, Rigsraadet, det lader jeg staae hen; det er ikke mig overdraget at gjøre Noget derved, ellers fandt jeg nok ud deraf, og det paa en meget lempelig og behagelig Maade, hvorved Enhver skulde finde sin Svile. Det ærebe Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mourad) meente, at Forslaget her, underkrevet af Ministeren, vilde lægge denne Hindringer i Veien for at udøve den Ret, han ellers besad; men, naar det ærebe Medlem lægger Mærke til, med hvilke Ord denne Ret er udtalt, vil han see, at han tager feil deri. Naar Ministeren underskriver denne